

[Bernhard Baunsgaard.]

modvirke ensretning og standardisering og kommercialisering af det kulturelle udbud" havde sikret frisindet. Men det er jo netop det fatale, at ministeren ikke kan se, at ved alt dette har han kun sikret alsidighed. Der er ét sted, hvor ministeren nærmer sig frisindet, og det er, når han taler om ytringsfriheden, men dér er det så en bestemt forudsætning, at ministeren ikke selv sætter grænsen for, hvad man må ytre sig om. Ministeren har jo grebet ind selv i et tilfælde, hvor han måtte konstatere, at landets love ikke blev krænkede; der skulle så findes et påskud til at gribe ind, og jeg tænker naturligvis her på indgrebet mod filminstituttets bestyrelse og den afgørelse, den havde truffet. Derfor mangler jeg fortsat så stærkt et ønske fra ministerens side om at ville sikre frisindet. Og frisindet er jo aldrig kravet om at sikre dem, der mener, som de mange mener, eller sikre dem, der er enige med én selv. Frisind er jo netop kampen for at sikre det nye og for at sikre ytringsfriheden for det, man ikke selv hylder.

Måtte jeg spørge meget direkte: ville det være utænkeligt for ministeren at undersøge, om frisindet ikke har en chance også i dette folketing?

Så vidt jeg er orienteret, vil der, blot ministeren kan sikre sig socialdemokratiet, altid være et flertal for frisind, sådan som jeg har defineret det, i dette ting. Jeg ved, at en enig venstregruppe ikke vil nøjes med alsidighed, og jeg gad dog vide, om det, der i de sidste dage er sket, ikke også har sikret endnu en stemme for et ret vidtgående frisind.

Når jeg har gjort så meget ud af dette med frisindet, er det, fordi jeg dog i hvert fald håber, at en række mennesker vil forstå, at frisindet i den almindelige kulturpolitik er en helt væsentlig forudsætning for, at den alsidige radio og det alsidige fjernsyn kan virke uden at få beskåret mulighederne for at give det, som ministeren så rigtigt siger, den valgfrihed, der kun kan sikres ved det alsidige tilbud, som skal komme gennem den alsidige radio og det alsidige fjernsyn, der virker i en frisindet kultursammenhæng.

Så har jeg i øvrigt kun en enkelt bemærkning til hr. Ole Espersen, der øjensynlig var oppe her for at øve det, der i Maos Kina og i Rusland er så moderne, nemlig selvkritik.

Så vidt jeg forstår det, er hr. Ole Espersen aktiv politiker. Han mener øjensynlig, at han ikke selv er kompetent til at sidde i radiorådet. På et eller andet tidspunkt, hr. Ole Espersen, er der såmænd nok en eller anden, der spørger: hvorfor i alverden nedlægges det mandat så ikke?

Poul Dam (SF):

Hr. Erhard Jakobsens taler minder mig ofte om et festfyrværkeri. Det lyser i alle farver, det sprutter til højre og venstre, der er nogle enorme kanonslag, og bagefter driver osen væk over tilskuerne, og man ser, at det hele har været ophængt i et uhyre spinkelt skelet.

Hr. Erhard Jakobsen er i stand til at fremkalde en myte i det danske folk om, hvad der egentlig siges og gøres i radio og fjernsyn. Det gør han med betydelig effektivitet. Der er så at sige intet af det, der holder for en saglig betragtning. Når jeg siger „så at sige“, er det, fordi selv hr. Erhard Jakobsen en gang imellem kommer til at sige noget, der er rigtigt. Ingen er jo fuldkommen. Myten er skabt, og der er åbenbart en masse mennesker, der hopper på den. Det skal derfor også gentages den ene gang efter den anden, at hr. Erhard Jakobsens kritik bygger på generalisationer, der er utilbørlige, på fordrejninger, på direkte urigtigheder, på bagvaskelse og på en lang række andre lignende ting.

Hr. Erhard Jakobsen benyttede her det udtryk, at Danmarks radio var domineret af „organiserede“ medarbejdergrupper, der bevidst fremmede deres egne synspunkter. Og hr. Erhard Jakobsen mener det. Det sidste er jo alvorligt for hr. Erhard Jakobsen. Det er da givet, at der i Danmarks radio er folk med meget forskellige meninger. Det er da også givet, at de regner med, at de har ret og pligt til at lave udsendelser efter deres bedste overbevisning om, hvordan udsendelser bør laves. Det er de for øvrigt ansat til. At det skulle være organiserede femtekolonnegrupper, er en meget grov beskyldning. Den er da heldigvis også aldeles urigtig. Den har intet som helst på sig, og kun hr. Erhard Jakobsen kan komme godt fra at sige den slags ting af den enkle grund, at man i meget store kredse har opnået en betydelig tykhudethed over for, hvad hr. Erhard Jakobsen siger; man regner ikke